

Obsah tohoto čísla:

	strana:
Úvodník	1
Doporučujeme knihy	2 - 4
Povídky	5 - 10
Obrázky k tématu	11
Příroda planety Země	12 - 13
Hra	14 - 20
Luštění	21 - 25
Recept	26
Máme rádi zvířata	27
Stránky v angličtině a němčině	28 - 29
Komiks	30

Redakce časopisu:

Ema Banghová (Ema), Alena Barth (Ála), Diana Bebčáková (Didi), Rebeka Dobrovská (Rebe),
Karolína Dostálová (Kája), Benjamin Heřt (Ben), Ida Hobzová (Ida), Zita Chloupková (Zita),
Nela Koňaříková (Nela), Jáchym Kořínek (Jáchym), Johana Posoldová (Johy), Sofie Sommerová (Sofi),
Bohumil Trnka (BhT), Sára Veselá (Sára)

Obálku nakreslil Matěj Kliment.

ÚVODNÍK

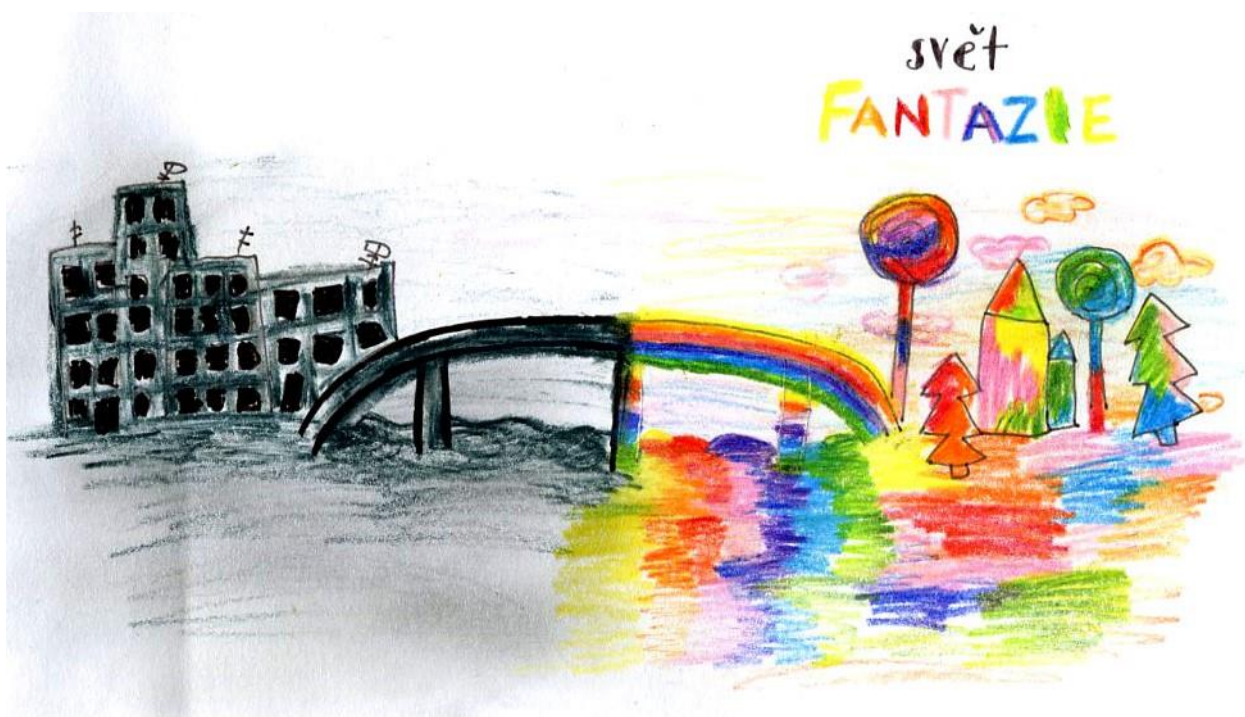
Milý čtenáři, čtenářky, snílci i nesnílci,

vydáváme další časopis Tonda. Tentokrát se budeme věnovat fantazii a snům. A garantuji Vám, že to žádná nuda nebude!

Naopak, můžete luštit, řešit, koumat, vybarvovat nebo také číst! Složit vozidlo snů i zahrát si hru! A trochu si i osladit život, jak jídlem, tak i recenzemi na knížky...

Doufáme, že se Vám náš časopis Tonda 17 bude líbit a alespoň trochu nás všechny potěší v této nelehké době!

Za redakční radu Ema Banghová

FANTASTICKÁ ZVÍŘATA

A KDE JE NAJÍT

Určitě jste slyšeli o filmu Fantastická zvířata a kde je najít, ale možná jste nevěděli, že existuje kniha se stejným názvem. Napsala ji J. K. Rowlingová (v knize Mlok Scamander) a ilustrovala ji Olivia Lomenech Gillová. Ilustrace jsou opravdu nádherné, někdy ale i trochu nechutné nebo strašidelné. V knize najdete všemožné vymyšlené tvory. Nebo doopravdy existující? To musíte usoudit sami.

Jestli jste viděli film Fantastická zvířata a kde je najít nebo film Harry Potter, určitě v knížce objevíte i nějaké tvory, kteří vám budou známí. Například Fénix, Hrabák, Kentaur, Hipogryf nebo Vlkodlak a mnoho dalších.

Mě ale upřímně nejvíce zaujali tvorové, které jsem neznala, dokud jsem knížku nedostala k narozeninám.

Co třeba taková Karkulinka? Je to malý tvoreček, který žije v děrách na starých bojištích nebo kdekoli jinde, kde byla prolita krev. Dají se jednoduše zapudit kouzly a zaklínadly čaroděje, ale pro mudly jsou velice nebezpečné, neboť se je pokoušejí za temných nocí ubít k smrti.

Nebo takový Blátoplaz? To je obyvatel bažin, v nehybném stavu se podobá kusu ztrouchnivělého dřeva. Neslyšně se plíží a proplová bažinatými mokřinami, dokáže pěkně poranit kotníky. Živí se především malými savci a jeho nejoblíbenější pochoutkou jest mandragora.

Mně osobně se knížka moc líbila, prohlížím si ji po večerech a sním o tom, že někdy opravdové fantastické zvíře potkám.

Ema

Klub divných dětí

Autor: Petra Soukupová

Ilustrace: Nikola Logosová

Příběh vypráví o desetileté Mile, která miluje hmyz a ze všeho nejvíc pavouky, o devítiletém Petrovi, co mívá noční můry a bojí se tmy, ale zato umí krásně kreslit, o Frantovi, co má nemocné nohy a musí o berlích a jehož zálibou je natáčení na YouTube, čímž rád provokuje ostatní, a o Katce, co si o sobě myslí, že je tlustá, a spolužačky ji tak trochu šikanují, proto je uzavřená a ze všeho nejvíc miluje čtení knih.

Všichni tihle čtyři tak trochu vynikají z davu, a když se potkají, stane se z nich Klub divných dětí. Když má jet Petr na ŠVP (školu v přírodě), vůbec se mu tam nechce. A to hned ze dvou důvodů. První důvod je, že se bojí tmy (a toho, co se v ní ukrývá) a ještě nikdy nebyl v noci mimo domov. A taky je to třídní podivín a nemá ve třídě žádné kamarády. Naštěstí se mu rozhodnou jeho noví přátelé pomoci, a to zvláštním způsobem, ale co byste od Klubu divných dětí čekali, že?

Mně osobně se kniha hrooozně moc líbila a hned se stala jednou z mých nejoblíbenějších. Přečetla jsem ji aspoň třikrát, vždy jedním dechem. Tímto bych ještě chtěla poděkovat své nejmenované kamarádce za to, že mi knihu dala (takže díky).

Rozhodně Vám, milí čtenáři, doporučuji hned, jak se otevrou knihkupectví a knihovny, si zajít tuhle knížku půjčit/koupit. Příjemné čtení přeje

Zita

Johy

Zákon smečky-mrtvé město (první díl)

Autorka: Erin Hunterová

Hlavním hrdinou v knize je pes jménem Štístko - kříženec šeltie a zlatého retrívr. Je to tulák a samotář. Žije ve městě, které nedávno zpustošilo zemětřesení (velké zavrčení). Najde tam svou sestru Bellu a její smečku vodítkových psů. Město je pro ně však nebezpečné, a proto se rozhodne je naučit, jak lovit kořist a jak se bránit před nepřáteli. První se nechtějí vzdát života s dlouhými packami, ale když zjistí, jakou zkázou teď prošlo město, rozhodnou se ho následovat. Když už jsou potom konečně schopní se o sebe postarat, narazí na ohradu hlídacích psů. Říká se jim i tesáky dlouhých pacek. Několik z vodítkových psů se tam chce dostat dírou, kterou v ohradě objevili. Štístko je varuje, aby tam nechodili, ale jeho přátelé ho neposlouchají, protože jim tábor připomíná život u dlouhých pacek. Hlídací psi zjistí, že tam vodítkoví psi jsou, a chytí je. Budou je držet uvězněné. Jen Štístka nechytí, a proto je jen on může zachránit.

Kočíci válečníci-vzhůru do divočiny (první díl)

Autorka: Erin Hunterová

Hlavní postavou knihy je domácí mazlíček jménem Zrzek. U dvounožců se mu zdá sen, že chytá myš, ale nikdy se mu to nepovede. Rozhodne se proto, že to zkusí v reálném světě, a nikde jinde než v lese to nejde. V lese však potká zvláštní kočky, které žijí v klanu. Velitelka klanu Modrá hvězda mu nabídne místo učedníka v Hromovém klanu a Zrzek se rozhodne se k nim přidat. Po svém jmenování učedníkem získá nové jméno Ohnivák. Ještě toho dne zemře zástupce velitelky Rudoch a Dráp říká, že za jeho smrt může Dubas. Havran však ví něco úplně jiného a jeho pochyby o Drápu se osvědčují. Ohnivák si je skoro jistý, že se Dráp pokusí zabít Havrana, aby nemohl říct děsivou pravdu. V lese život ztěžuje i Stínový klan. Nedrží se válečnického zákoníku a dělá strašné věci. Později se zjistí, že za tu zkázu může Zlomený měsíc, velitel Stínového klanu. Ještě ale naděje je, protože Hvězdný klan předpověděl, že *ohněň zachrání klan*.

Bez domova

Autor: Hector Malot

Ilustrátor: Josef Liesler

Knihy je o chlapci, který se jmenuje Remi. Jedné noci zjistí, že lidé, kteří ho vychovávají, jsou jen jeho adoptivní rodiče. Jeho náhradní táta ho chce z domu pryč, a proto ho prodá starému vandrovníkovi jménem Vitalis. Remi s Vitalisem a jeho opičkou a třemi psy cestuje Francií, kde potká kluka skoro stejně starého jako je on a jmenuje se Mattia. Poté se v noci ztratí dva psi a opička nakonec zemře. Když už to snad nemohlo být ani horší, zemřel i Vitalis a s Remim zůstal jen Kapi. Remi se rozhodne najít své vlastní rodiče. Pomůže mu s tím Mattia, který také nemá kam jít. Společně cestují do Anglie, kde nejspíš jsou jeho rodiče. Najdou tam jednu rodinu, která by měla být Remiho. Mattia si není jistý, jestli se té rodině dá věřit, protože se chovají, jako by je Remi vůbec nezajímali.

Ála

Strom snů

Ve snu vidím strom,
jasný jak ten zvon.
V listech stromu
ukrývá se sen.
Co se ti dnes bude zdát?
Johy

Příběh Elly (část třetí)

V minulém čísle se naše hlavní hrdinka – Ella, setkala poprvé s dědou. Možná si říkáte, že setkat se s dědečkem není nic zvláštního, problém je ovšem v tom, že Ellin dědeček zemřel, když byla Ella ještě v bříšku. Ti, co četli minulé dva díly (najdete je mimochodem v číslech 15 a 16), ví, že Ella našla na staré radnici stroj času, s kterým se přesunula nejprve do budoucnosti, (kde zjistila, že není taková, jakou by si ji mnoho lidí přálo mít), a potom se přemístila do minulosti, kde se potkala se svým dědou, který stroj času vynalezl a ukryl.

Když Ella dorazila domů, nebyla teta zrovna nadšená. Přišla pozdě na snídani a zaspala školu. Ella si to ani neuvědomovala, ale byla zašpiněná, měla roztrhané oblečení a některé vlasy na hlavě jí stály. Teta jí řekla, že dnes už nikam nepůjde a že si to pěkně odpracuje. „Můžeš začít tím, že si uklidiš u sebe v pokoji!“ řekla teta a vyhnala ji nahoru. Ella radši šla, nechtěla tetu ještě víc rozzlobit...

Když už měla Ella trochu poklizený pokoj (úklidy přímo nesnášela), sedla si ke stolu a promítala si v hlavě vše, co se poslední dobou vlastně stalo. Když nad tím tak přemýšlela, bylo to vlastně vtipné. Pak si ale vzpomněla, proč se vlastně vydala do minulosti navštívit dědu. Chtěla se s ním poradit, jestli světu řekne o stroji času, nebo ne. Potom se jí vybavil výraz dědečka, který se místo odpovědi usmál. Ten výraz znala Ella moc dobře, vždyť ho používal její tatínek, třeba když se jí nechtělo počítat a zeptala se ho, kolik je třeba pět set děleno patnácti. Tatínek se vždy usmál a Ella pochopila, že na to musí přijít sama.

Tohle ovšem nebyl příklad do školy, tohle bylo celoživotní dílo jejího dědečka. „Na druhou stranu,“ pomyslí si Ella, „kdyby děda nechtěl, abych ten stroj zničila, řekl by mi to. Přece jenom, byl to otec mého tatky a ten by to tak udělal!“ rozhodla se Ella! Musí stroj zničit, tak by si to děda přál a ona ostatně taky!

A tak se stalo, že Ella spálila plány, stroj rozebrala, součástek se zbavila a z plachty si udělala šaty, které bude odedneška nosit každý rok v tento den jako památku na své dobrodružství. Mnohem cennější památkou ovšem je fotografie dědy, kterou z minulosti vzala do přítomnosti.

Ella dodnes přemýšlí, zda své dobrodružství zažila v minulosti, budoucnosti anebo v minulé přítomnosti. A nebo jestli to všechno nebyl jenom sen... Kdo ví? Možné je přece všechno...

Zita

Rebe

Mizení – třetí část

Sen všech časů

V minulém díle se stalo:

Adriana a Tomáš se dostali do země ohně, kde našli ohnivého lva, který nejspíš chce podivnou věc, kterou našli ve městě.

Konec minulého dílu:

.... Ale v tu chvíli jako by něco ucítil. Pohled mu padl na tu věc, co měl Tomáš pořád v ruce. Chňapl po ní. „Nedávej mu tu věc!“ uslyšel Tomáš říkat Adrianu. Ani nic takového neměl v plánu. Rozběhl se po ohnivě louce, aby mu lev tu věc nevzal. Lev neběžel hned za ním. Nejdřív se podíval na Adrianu. Adriana se podívala na něj a viděla, že už nemá oči vlídného zvířete, ale že má oči predátora. V tu chvíli lev vyskočil.

Adriana se skrčila a zavřela oči. Tohle je její konec. Ale proč se nic neděje? To už zemřela? Adriana pomalu, pomaloučku otevřela oči. Kolem ní byla ta samá krajina, jako když je zavřela. Ale proč se jí nic nestalo? Vždyť před chvílí na ni skákal lev. Viděla to. Nebo se jí to jen zdálo? Ale když se Adriana otočila k místu, kde byl lev, pořád tam byl. A v tu chvíli si všimla něčeho, čeho si před tím nevšimla. Lev měl na nohou okovy. To vysvětlovalo, že se jí nic nestalo. Pak se podívala na Tomáše. Pořád ještě utíkal po louce pryč od lva. A když se na něj tak dívala, najednou se ocitla jakoby ve snu. To, co viděla, jí něco strašně připomínalo, ale nemohla si vzpomenout co. A pak si vzpomněla. Vypadalo to jako to, co viděli v ohni večer předtím, než se dostali sem. Utíkající postavička, kterou honí lev. Byla to tedy trochu pokroucená budoucnost. Potom zavolala na Tomáše: „Tomáši! Ten lev nám tu věc nemůže vzít! Má na nohou okovy!“ Tomáš šel k ní a pak okovy také spatřil. „Jenomže jak se dostaneme domů?“ řekl Tomáš. „No jo, jak se dostat domů?“ blesklo Adrianě v hlavě. To byl menší problém. Ale hned jak Tomáš vyslovil svou myšlenku, vyšlehla z podivné věci, co držel Tomáš v ruce, zvláštní záře. A když znovu otevřeli oči, viděli před sebou další tunel. Adriana se do něj podívala a někde v dálce uviděla sama sebe, jak se na sebe dívá. Jediný rozdíl byl, že ta, na kterou se dívala, byla asi o dvacet let starší. „To bude cesta domů!“ zajásala. „I když,“ zamyslela se, „on to vlastně není můj domov.“ Ale pak bez meškání skočila.

Adriana s leknutím dopadla na zem. Všude kolem byla už tma. To, co se stalo před chvílí, bylo zvláště rozmazané jako nějaký sen. Byla unavená a chtělo se jí spát, ale ještě předtím se musela dozvědět něco o té věci. Vběhla do domu. Adriana ani starší Tomáš tam nebyli. Teprve pak si všimla, že oba dva jsou na zahradě a že Adriana v ruce drží tu knihu. Utíkala k nim a vytrhla Adrianě knihu z ruky. Když se podívala na titulní stranu knihy, všimla si něčeho, čeho si předtím nevšimla. Pod velkým nadpisem **ASI BYCHOM MĚLI** bylo malými písmeny napsáno **a dějiny čtyř živlů**. Adriana nalistovala na stranu s obrázkem té zvláštní věci a chtěla si o ní něco přečíst, jenomže všechno, co o tom bylo napsané, bylo v runách. Jediná věc, která byla napsaná normálním písmem, byla: Úlomek z kamene Alerian. „Alerian, to bude asi jméno té věci. Ale nic se z toho nedozvíme,“ povzdechla si Adriana. „No nic, už půjdu spát.“

Když Adriana konečně usnula, zdál se jí zvláštní sen.

Zdálo se jí, že přichází zpět ke knize **ASI BYCHOM MĚLI** a začíná jí listovat. Listovala až do stránky s Alerianem. Byly tam ty samé runy jako předtím. Ale pak se stalo něco zvláštního. Bylo to, jako by se do těch run doslova ponořila. A najednou se jí před očima začal přehrávat příběh. Byl to vlastně příběh, do kterého někdo mluvil, příběh, který někdo vyprávěl, a k němu se přehrávaly obrazy.

„Kdysi zde nebyla jen jedna zem, ale čtyři. Každá zem měla svůj živel a všechny země žily v míru. Každý živel měl svého zástupce - oheň lva, voda draka, vzduch pegase a země nosorožce. Všechny země spojoval jeden kámen – Alerian. Kámen, který byl středem všech živlů, který všechny živly spojoval v jedno. Ale ten kámen se jednoho dne rozpadl na dva kusy. Tím se země oddělily od sebe. Jeden kus kamene zůstal v zemi ohně a ten druhý zmizel neznámo kam. „Ten druhý máme přece my!“ došlo Adrianě. „Přesně tak,“ řekl hlas, jako by jí viděl do mysli. „Ty s Tomášem ho budete muset dopravit do země ohně a předat ho jeho zástupci - ohnivému lvovi.“ „Jak to mám udělat? Vždyť Tomáš mi nemusí věřit, že tam máme jít,“ problesklo Adrianě hlavou. „Tomášovi se právě teď zdá stejný sen,“ odvětil hlas, zase jako by Adrianě viděl do mysli. „Lev vás dovede na místo, kde je zbytek kamene Alerianu.“ „Nedovede, vždyť má okovy,“ pomyslela si Adriana. „Máte od nich klíč,“ řekl hlas. „Nemáme,“ řekla Adriana. „Máte.“ „Ne, nemáme,“ odvětila Adriana, ale pak jí do ruky přiletěl zvláštní klíč. „Až vás lev dovede ke kameni, musíte váš kámen připojit k druhé části kamene. Poté se země zase spojí a vy se můžete vrátit do vašeho světa....“

V tu chvíli se Adriana probudila. V ruce stále držela klíč. Tomáš ležel vedle ní a byl taky probuzený. „Zdál se mi zvláštní sen,“ řekl. Ale stačil mu jediný pohled na Adrianu a pochopil, že jí se zdál taky....

Pokračování příště....

Sára

Johy

Místnosti 2. díl

Staré hračky

Gilda, Ondra, Robin a Kari se vydali na únikovou hru. Museli prolézt starým stromem a uvízli v místnosti, kam pomalu vnikal plyn. Podařilo se jim sice dostat ven, ale co se jim stane v další místnosti...

„Tak pojďte!“ zavelel Robin, sáhl na kliku a otevřel dveře. Stáli v malé, ale doslova strašně moc přeplněné místnosti plné starých hraček. Celé kopce hraček pro holky i pro kluky a na stropě spousty pavučin. Nebylo pochyb o tom, že tu jsou pavouci. Gilda se pořádně rozhlédla po celé místnosti a měla pocit, že se tady někdo hýbe, ale asi to byl jen výplod její fantazie, protože se celkem pavouků bojí. Jak mají dlouhé chlupaté nožky...

Něco ale Gildu z jejích myšlenek probudilo. Nějaké mumlání a vrtění. Rychle se otočila a viděla, jak se Ondra prohýbá v nepřírozených pozicích a přitom si pro sebe mumlá něco, co rozhodně není lidský jazyk.

„Ondro, co ti je?“ zeptala se naléhavě Gilda, ale odpovědi se nedočkala. Mezitím k Ondrovi přiběhla a po Gildě ji následovali i Robin a Kari. Udělali menší oblouček kolem Ondry, kterému ze zad začaly růst chlupaté nožky.

Stejně jako pavoučí chlupaté nožky. Po celém těle mu rychle začaly růst chlupy. Nepřetržitě se začal zvětšovat, až se z něj stal úplný pavouk s šesti očima a osmi nohama.

„Tak, a co chcete dělat teď?“ zeptala se Gilda, která si vůbec nevěděla rady, co mají udělat v této situaci. „Co třeba najít v této místnosti hůlku a říct ABRAKA DABRA?“ zavtipkoval Robin.

„Teď je úplně nejvhodnější chvíle na vtípky, že jo, Robine? Jenom se tvůj nejlepší kámoš právě proměnil v obřího pavouka a ty si z toho děláš srandu!“ odsekla našťavaně Gilda. To už ale Kari přišla a držela v ruce knihu starou nejmíň sto let. Kari jí listovala tak rychle, že si ani nestihli přečíst, jak se jmenují jednotlivé kapitoly, když v tom Kari přestala listovat. Zastavila na kapitole, která se jmenovala Pavoučí lektvar, a začala opatrně přejíždět po stránce prstem. „Víš, že to zas tak špatnej nápad není, Robine? Něco vám přečtu: Pavoukovec je nemoc, při které se člověk, který pavoukovce má, promění v obřího pavouka. Dá se léčit jediným způsobem, musíte mít hůlku a říct ABRAKA DABRA. Ten, kdo to vysloví, ale musí mít talent!“ přečetla Kari. Robin se okamžitě otočil ke Gildě a řekl „Tak kdo má pravdu teď?“ Gilda se otočila a šla hledat hůlku. „Co jí je?“ zeptala se zvědavě Kari. „Nedokáže přiznat, že jsem měl pravdu! Postarám se o Ondru a ty pomoz Gildě hledat tu hůlku,“ zašeptal jí Robin a vzal si starý dřevěný meč. Kari odběhla za Gildou k největší hromadě starých hraček, kde se zdálo, že by se tam ta hůlka mohla schovávat. Za sebou nechávala stopy, jak to tu bylo staré. Prach za každým krokem trochu zavířil. Najednou se něco pohnulo v koutě pod stolem na druhém konci malého pokojíčku. Na stole bylo strašně moc hraček. Kari se pomalu přesunula od velké hromady hraček, kde stála Gilda. Už skoro byla u toho stolu, když pod ním zahlédla hůlku. Byla dřevěná a asi hodně stará, protože se na konci toho podivného klacíku dřevo začalo odloupávat.

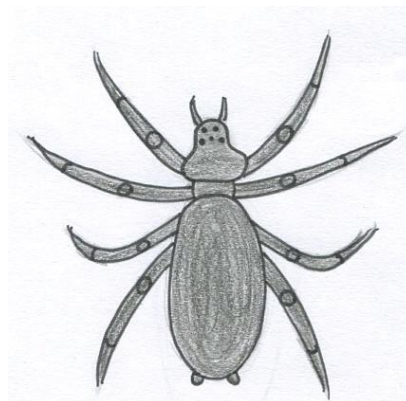
„Asi jsem ji našla!“ zakřičela na ně Kari, ale ani se neotočila. Robin mezitím běhal po celém pokoji a vyhýbal se Ondrovi. Byl zpocený, jako by běhal celý den a přitom celou dobu pražilo slunce. Oddechoval tak přerušovaně, že v pokoji nešlo slyšet vůbec nic jiného. Kari zamyšleně pokračovala s hlavou svěšenou k hůlce, kterou pomalu obracela v rukách. Šla opatrně a hlavně pomalu, aby o něco nezakopla. Jakmile už byla skoro u Gildy, tak se na konci hůlky objevilo bílé světýlko. Obě se na sebe okamžitě podívaly zvědavým pohledem. Kari udělala dva opatrné kroky a bílé světýlko ještě zesílilo. Podala Gildě starou hůlku zpocenou rukou. Když ji Gilda vzala, hůlka se rozsvítila ještě víc a vzápětí zhasla. Najednou tu bylo víc tma.

„Až řeknu teď,“ řekla Kari, otočila se na Ondru, který se mezitím snad dvakrát zvětšil. Právě kolem probíhal Robin, proto tu za chvíli bude i Ondra. Pavouk. Už tu skoro je. Ještě chvíli. Ještě chvíli. Ještě chvíli. TEĎ! „TEĎ! TEĎ! TEĎ!“ zakřičela a křičela to pořád dokola Kari. Gilda se rychle podívala na Kari a vykřikla „ABRAKA DABRA,“ z hůlky vystřelil proud bílého světla. Najednou tu to bylo tak světlé. Vše se tak strašně moc rozjasnilo. Bylo to tak hezké. Proud světla se najednou ztratil a Ondra ležel bezvládně na studené zemi. Ani se nehnul. Pod očima měl velké černé kruhy. Jako by týden nespal. Vtom se zhluboka nedechl.

„Ondro?“ zeptal se Robin. Všichni se k němu pomalu přiblížili. Chvilí dýchal přerušovaně, ale pak se uklidnil. Už je to v pořádku. Už je to v pořádku. Už to není pavouk. Už je to člověk. Všechno je v pohodě. Nevrže tu něco? Vrz. Vrz. Vrz. Gilda se otočila a viděla lano. Neslyšně se odplížila k tomu lanu, které tam předtím nebylo. Už tam skoro byla a viděla nad ním díru. Napadlo ji jen jedno. Musí odsud pryč. Možná je tohle jediná cesta, jak se dostat pryč. Ti lidé se nás pokusili zabít. Možná už někoho před námi zabili. Musí odsud pryč, to je jasné.

„Gildo? Co tam děláš?“

Pokračování v dalším čísle

Nepostradatelný Wes

Pravda ve **ve** **sn** **u**

V minulém díle se stalo: Chlapec jménem Wes žijící ve světě, kde lidé vládnou ohni a dokáží s ním manipulovat, se vydal s tajemným mužem Drápem na cestu naučit se vládnout ohni a najít svého otce. Cestou ale narazili na Barona, nejsilnějšího muže, co kdy kráčet po zemi...

Wesovi se klepaly nohy. Zrovna dotrénováli. Co teď budou dělat? Dráp byl taky nervózní. Takhle nervózního ho Wes ještě neviděl. Wes se kouknul směrem k třem mužům. Ti šli ale dál směrem k nim. Dráp poté mrkl na Wese a zašeptal: „Až řeknu teď, uteč.“ Rozklepaný a nervózní Wes se podíval na Drápa a řekl: „Co...?“ Náhle Dráp zařval: „TEĎ!“ Wes si nebyl vůbec ničím jistý, ale jedno věděl. Dráp se o sebe dokáže postarat. A tak začal utíkat směrem od všech ostatních. Ale ne, řekl si Wes, ten meč, který mu dal

Dráp, tam zůstal. Otočil se, ale už za sebou viděl jednoho z Baronových mužů. Wes si nemohl vzpomenout, věděl, že ho už viděl. „A jó,“ pomyslel si Wes a vzpomněl si, že jednou ho zahlédl na plakátě, na kterém bylo napsáno: Peter Jermen, odměna za dopadení: 10 tisíc helanů (helany jsou zdejší peníze). Wes věděl, že mu kdysi otec říkal, že lidé na těchto plakátech jsou zloději a jiní zločinci, a teď, když jednoho z nich spatřil, měl strach jako nikdy předtím.

Baronův pomocník Wese chytil za rameno a Wes před sebou náhle viděl pouze bílou barvu. Ten muž mu poté řekl: „Mé jméno je Peter Jermen.“ „Kde...kde...to jsem?“ dostal ze sebe nakonec Wes. „Vítej ve svých snech. Víš, měl jsem tě zlikvidovat hned, ale mám rád zábavu a rád se pobavím,“ řekl přátelsky Peter. Wes nechápal, nevěděl, co se děje, a nevěděl, co má dělat. V hlavě měl tolik otázek, ale hlavně chtěl vědět, kde vzal Peter takovou moc. „Nechápeš, vidíš,“ řekl Jermen a pokračoval. „Povím ti příběh, odkud se vzala moc vládnout ohni, a pak se trochu pobavíme. Také ti povím pravdu o tvém otci, Drápovi a Baronovi.“ A tak začal vyprávět: *Kdysi dávno byl jeden muž, který žil v úplně normálním městě, on byl ale jiný, byl neobyčejně chytrý, ale na druhou stranu to byl naprosto arogantní a sebevědomý člověk. Chodil na normální školu jako každý jiný. Jednou se připlel do hádky dvou učitelů, kteří se zrovna bavili o jakési rostlině jménem arcanum plant, a tak se jich tento mladý muž zeptal: „Co je arcanum plant?“ Učitelé se k němu pouze otočili zády, aniž by mu něco řekli.*

Později tento mladík ze školy odešel, aby zjistil, co mu to učitelé tajili, a aby našel arcanum plant. Začal tedy pátrat. Ale rostlinu nenašel, nevěděl, kde hledat, nevěděl vůbec nic, a tak se vydal zpět do města. Když se vrátil, zjistil, že novým ředitelem se stal jeden z těch učitelů, které slyšel mluvit o arcanum plant. Nový ředitel požádal mladého muže o to, aby začal na škole učit, protože zrovna jeden starý učitel odešel, a on by ho mohl zastoupit, protože už má spoustu zkušeností.

Mladík se ho zeptal, co je arcanum plant. Ředitel mu objasnil, že arcanum je rostlina, která má spousty druhů, a že se nachází v Křišťálovém lese. Také mu pak řekl, že tenkrát, když se ho zeptal, vůbec se nevědělo, jestli rostlina existuje. Mladík si poté začal říkat Baron a začal tedy na škole učit. Po nějaké době nato se Baron a několik dalších lidí vydali najít arcanum plant do Křišťálového lesa. Našli ho. Baron moc dobře věděl, že by nebyl úplně dobrý nápad dát arcanum plant všem. Nakonec usoudil, že celou skupinu, co šla s ním, navede na nejobyčejnější druh rostliny, a to sice na ten, co dává sílu vládnout ohni. A tak získali všichni lidé moc ovládat oheň. Ale Baron chtěl ještě jiné dovednosti než lidé, co šli s ním. Proto řekl ostatním, ať jdou zpět, že on tam ještě zůstane. Lidé pobrali tedy rostliny a dali je všem z města. A sám Baron snědl ještě dvě arcanum plant navíc. Jedno z nich mu dovolilo dostat se lidem do snů a druhé z něj udělalo nesmrtelného. Poté si Baron zřídil skupinu svých podporovatelů a usiloval o vládu nad městem. Za to ho z města vykázali pomocí obrovské armády. A on se pak stal legendou a nejsilnějším člověkem, co kdy vládnul ohni.

„Jo, povím ti ještě něco. Tvůj otec a Dráp byli také z Baronovy skupiny, ale řekli vládě města, že zničí všechny arcanum plant, protože nechtěli z města odejít. Také nechtěli, aby nějaký další člověk získal takovou moc. Ten příběh se odehrával před mnoha a mnoha lety. Takže lidé sílu rostliny začali dědit, ale když sníš dvě arcanum plant, tvůj potomek žádnou sílu nezíská, a proto tvůj otec všechnu tu svou sílu dal právě do toho meče,“ dopověděl Peter. „Ale počkat. Když přece sílu ohně v sobě musíš probudit!“ zakoktal Wes. „Ano,“ odpověděl Wesovi Peter. „Ale ty v sobě žádnou sílu nemáš.“ Řekl Peter posměšně. „A kde to jsme? Všechno, co jsi povídal, jsem viděl,“ řekl zmateně Wes. „Ve snu, přece.“ „Aha.“ odvětil Wes. Ale v tu chvíli už před ním stál Peter s mečem a řekl: „Teď nadešel čas na tvou...“

Pokračování příště...

Jáchym

SLADKÝ SEN

Johan se chystal ke spánku, když si vzpomněl, že mu něco chybí. Vylezl z postele, otevřel dveře do pokoje a po špičkách se přišoural ke kuchyni. Otevřel dveře spižírny, popadl pytlík bonbónů a pelášil s ním do pokoje. Pytlík s bonbóny strčil pod polštář, lehl si do postele, strčil do pusy bonbón a dělal, že spí. Po pěti minutách si vzal další bonbón a takhle snědl všechny bonbóny, které byly v pytlíku. Když pak konečně usnul, zdál se mu SLADKÝ SEN!

Bylo v něm všechno ze sladkostí, místo mrakodrapů tam byly zmrzliny nejrůznějších barev a chutí. Místo keřů a stromů tam byly čokokokosky a čokoládoví panáčci. A místo domů, stavení a statků tam byly fidorky, koka, citronové sušenky a cukrová vata. Dokonce tam místo řeky tekla horká čokoláda. V těch fidorkách a citronových sušenkách (domech) bydleli malí růžoví sloni. Jeden z nich se jmenoval Stydlík, protože se vždycky styděl, až mu zčervenaly tváře. A ten Stydlík toužil najít svět, kde není všechno ze sladkostí.

Když uplynulo pár let a Stydlíkovi bylo už šest, vydal se na cestu. Postavil si loďku z cukrové vaty a citronových sušenek a plul a plul tou čokoládovou řekou. Po patnácti dnech už řeka nebyla čokoládová, byla to řeka modrá, jako máme my. A šestnáctý den uviděl malý Stydlík ostrov! Doplnul až ke břehu, vystoupil z loďky a rozhlédl se. Všechno tam vypadalo úplně jinak. Byly tam normální stromy, keře, tráva, kytky a žádné citronové sušenky ani čokoládoví panáčci. Normální ostrov.

Johy

Najednou uviděl Stydlík malé děvčátko a zavolal: „Dobrý den!“ Děvčátko se otočilo a řeklo: „Dobrý den, já jsem Lusa.“ „Já jsem Stydlík, růžový malý slon,“ řekl Stydlík. „Nechceš jít se mnou na večeři?“ řekla Lusa. „To bych moc rád!“

A tak se Lusa a Stydlík skamarádili. Stydlík se dozvěděl, že Lusa je trpasličí děvčátko a její osm let. Vyprávěl Luse o svém domově a Lusa se dozvěděla, že je na jeho ostrově všechno ze sladkostí. Když dojedli, ukázala Lusa Stydlíkovi svůj dům a Stydlíkovi se tak líbil, že z něj ráno ani nechtěl vyjít. Plynuly dny a týdny, až jednoho dne: „Johane, Johane, vstávej! Je středa!“ Johan sebou trhl a v tom okamžiku si uvědomil, že se probudil.

Toník, Jack, Bert, Honzík 1.A

Adélka, Alma, Marta, Charlotka, Matylda 1.A

Amálka, Rozárka, Jitka, Dorotka, Marianka 1.A

Nikolka, Julča, Maruška, Aya, Evelínka 1.A

Matěj 1.C

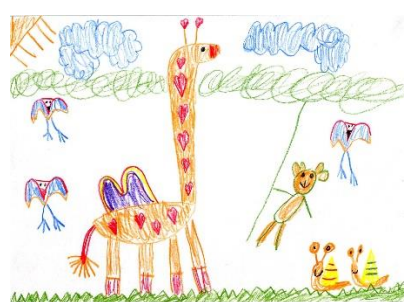
Aneta 1.C

Klárka a Domča 1.B

Luisa 1.C

Miki 1.B

Amina 1.B

Matouš 1.B

Johanka 1.C

Polární oblast

Zima, chlad, zima, chlad,
pojďme se tam podívat.
Dostaneme se tam stěží,
no, podívejme, ono sněží!

Lachtani a mroži,
ti tam králi slouží.
Lední medvěd, to je král
a všech králů generál.

Ulovíme si pár ryb,
máme tu i slušný lid.
Eskymáci iglú mají,
přespat v něm nás ponechají.

Tohle bude výprava,
už na mě přišla únava.
Polární záře, ta je krásná,
vyskočíme a budem jásat.

Michal, 5.C

Johy

Deštný prales

Tygr má tvrdou palici,
určitě tu nenajdeš mořskou krakatici.
Opice, tukani, makakové,
to jsou ti malí vykukové.
Žijou tu i lenochodi,
ti toho moc nenachodí.
Sklípkan leze po zemi,
cestu lidem omezí.
Tak to bylo o deštném pralese.
Ale my si to užijeme
v tom našem českém lese.

Ben

Johy

Savana

Savany – ty najdeme v Austrálii i Africe,
pasou se tam zebry a na stromech skáčou opice.
Ve vysoké trávě se schovají i lvice,
ty totiž lovíš za lva, který chrápe a je líný velice.
Savana – to není poušť, roste na ní baobab i akácie,
někdy je tam velké sucho a jindy zase pěkně lijí,
potom rostou stromy, no a taky tráva,
kterou spase buvol a ne žádná kráva.

Kristýna, 5.C

Rebe

Neposeda

Kdysi na poušti žila surikatí rodina. K té patřilo i jedno moc zvědavé surikatí mládě. To mládě, jmenovalo se Neposeda, rádo prozkoumávalo okolí. Za pár týdnů už vědělo, kde co je, jak je to velké a jak je to od sebe vzdálené. Tohle všechno mu ale nestačilo. Chtělo vidět mnohem víc, a tak, i přes varování rodiny, se jednoho dne vydalo dál, do hluboké pouště. Za chvíli už nevidělo ani strom, co rostl u jeho nory. Naneštěstí jel pouští kupec a vyděšený Neposeda, který ještě nikdy neviděl člověka a divil se, co je kupec zač, brzy skončil v jeho vaku. Kupec Neposedu chtěl ve městě prodat, ale když dorazil do města a chtěl Neposedu zavřít do klece, aby ho mohl vystavit, pšíknul, a Neposeda na nic nečekal a utekl.

Neposeda se propletl mezi stánky, vyběhl z města a vydal se pouští zpět k domovu. Brzy ale zjistil, že vyšel druhým vchodem, než kterým do města vešel s kupcem. Chtěl se proto otočit, ale už si nepamatoval, kudy přišel. Všude byl jenom písek, žádný strom, kámen, ba ani písečná hora, zkrátka žádný pevný bod, podle kterého by se Neposeda mohl zorientovat. Neposeda poznal, že se už domů nedostane, brzy začal mít hlad a žízeň a bylo mu hrozné horko. Zkusil si vyhrabat noru - marně. A tak se schoulil do klubíčka a usnul. Zdál se mu sen, sen, který už nikdy neskončí... Mezi tím doma v noře zjistili, že se Neposeda od rána pohřešuje. Nikdo ale neměl odvahu vydat se do pouště Neposedu hledat, a tak jen čekali, až se Neposeda objeví. A od té doby surikaty panáčkují, stále čekají na malého Neposedu, o kterém vyprávějí velké surikaty svým dětem, ty zase svým a ty zase svým. Od té doby se také surikaty neodvažují samy do pouště.

Zita

Johy

LEGENDA o dračím pokladě

Legenda praví, že daleko za horami, bažinou a čarovným lesem leží hora. Hora tak obrovská, že jí osídlil i drak. A jak je o dracích známo, jsou velcí a nemilosrdní, jejich zuby jsou jako ostrí meče, šupiny jako štíty lesklé, jsou neprobodnutelné!

Drak, zaslepen svou chamtivostí, stráží si svůj poklad v hoře, avšak poklad není jeho...

Patří lidem a ti ho chtějí zase zpět, proto už bylo předpovězeno, že pár statečných hrdinů se vydaří získat zlatý poklad nazpátek...

PRÍBĚHY

Čaroděj ovládá mocná a zářící kouzla a zaklínadla. Je mu už snad 10 000 let. Nikdy ještě ve svém souboji neprohrál... Jenže teď stojí před novou výzvou! Dozvěděl se o legendě o drakovi a zlatém pokladu a chystá se na něj. Příšery zvládne snadno, ale jak si poradí takový stařík třeba s medvědem?

Rytíř jest statečný a udatný bojovník, jeho neprobodnutelné brnění se mu leskne. Pochází z dalekého města a stejně jako ostatní hrdinové se doslechl o zářícím pokladu. Jeho touha však nepatří pokladu, nýbrž drakovi, kterého když zabije, získá nesmrtelnou slávu...

Zručný a bystrý lukostřelec jest nejlepší ve střelení z luku v této zemi. Pochází z čarovného lesa. Přestože je velmi nebojácný, radši používá do boje chytrost a rozum. Leč jeho srdce patří krásné víle. Pro ni jde pro poklad, pro ni jde draka zabít...

Půvabná a tichá jest věštkyně. Pochází z daleka. Dokáže předvídat budoucnost. Její duše je propojena s přírodou. Dokáže bez doteku zkrotit rostliny, ale co si počne s příšerami? I ona se rozhodla jít za drakem, avšak jejím cílem je draka zkrotit...

Víla, tak nádherná, avšak zevnitř tvrdá jako skála. Kuráž jí neschází. Jakmile se dozvěděla o drakovi a nebezpečné cestě, hned se chtěla vydat na výpravu. Jenže její rodiče, vládci vílího města, jí to zakázali. Ale víla nedala na rady svých rodičů a utekla z domova. Její touha po dobrodružství nezná meze!

Ema

Pravidla hry:

Cílem hry je porazit draka a získat tak jím střežený poklad. Vyhrává ten hráč, který první porazí draka.

Průběh hry:

- 1) Hráči si vylosují jednu z pěti postav.
- 2) Každý hráč si vezme 3 srdíčka-životy a postaví svou figurku na Start.
- 3) Začíná hráč, který hodí dvěma kostkami nejvyšší hodnotu.
- 4) Hráči pak postupně hází dvěma kostkami. Z místa Start postupují podle hozené hodnoty na kostce, kterou si po hodu vyberou (mohou tak ovlivnit, jak často stoupnou na černé nebo hnědé políčko). Pokud skončí jejich tah na **černém políčku**, vylosují si jednu z příšer, se kterou musí bojovat. Každá příšera má určitou sílu (viz tabulka 1), kterou je třeba porazit.
Boj: Hráč hodí dvěma kostkami a sečte výsledek. Dále si připočítá nebo odečítá body podle své postavy a příšery, se kterou bojuje (viz tabulka 2).
- 5) Pokud je celkový výsledek vyšší než síla příšery, získává hráč kartičku s příšerou a tím také zkušenosti (viz tabulka 1). Pokud příšeru neporazí, zůstává na stejném místě, ztrácí život (kartičku se srdíčkem dá stranou) a nezískává zkušenosti od příšery.
- 6) Pokud tah skončí na **hnědém políčku**, doplní si hráč srdíčka tak, aby měl opět tři.
- 7) Poté hází další hráč.
- 8) **Příklad:**

Hráč stoupne na černé pole, vylosuje si příšeru-kostlivce, který má sílu 6, hodí dvěma kostkami, hodil $3 + 5 = 8$. Plus si hráč připočte své schopnosti a zkušenosti. Zvítězil. Zkušenost s kostlivcem získává a nechává si ji. Hraje další hráč.

- Pokud některý hráč ztratí všechna tři srdíčka, posouvá se na nejbližší hnědé políčko zpět (současně doplní srdíčka do tří).
- K drakovi se dostane každý, který přejde přes namalovaná políčka (není třeba hodit přesně).
- **Drak** má sílu **15**.
- Pokud hráč došel k drakovi a nemá dostatek zkušeností (kartičky s body od příšer), aby ho zabil, vrátí se na nejbližší **hnědé políčko** a cestu za drakem bude absolvovat znovu (od toho **hnědého políčka**). Jednoduše provede to samé, co udělal, když mu všechna srdíčka došla.
- Ke hře budete potřebovat vlastní:
 1. 4-5 postaviček
 2. 2 kostky
 3. Dobrou náladu!

Přeji vám hodně zábavy!

Ema

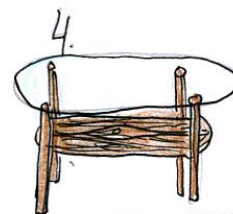
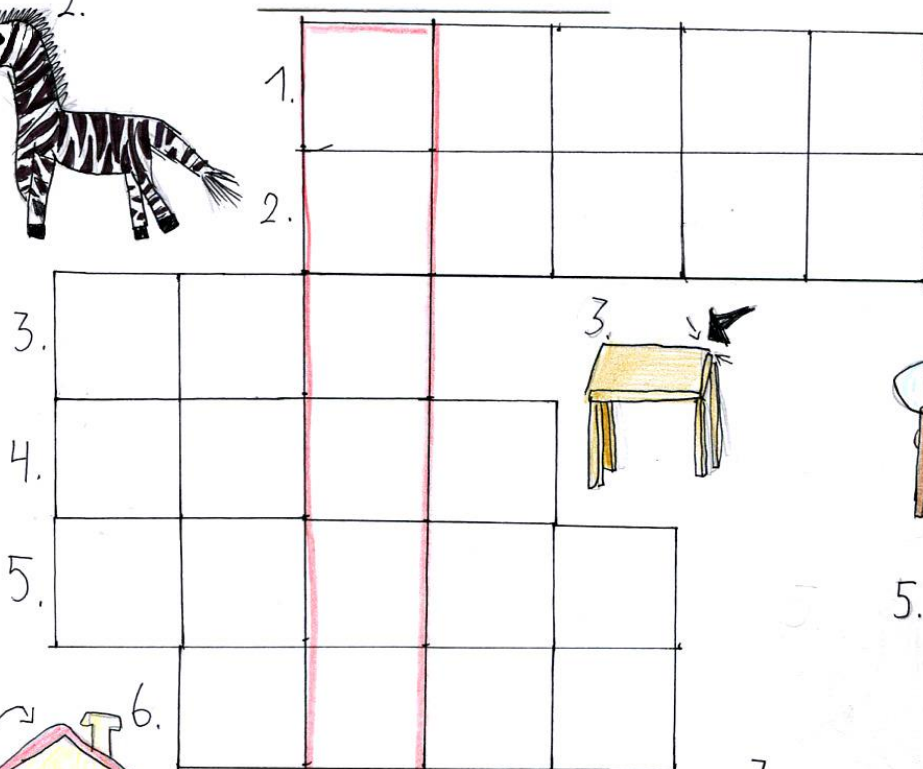

POSTAVY a jejich vlast nosti	Had	Kostlivec	Přízrak	Medvěd	Vlkodlak	maso- žravka	skřet	Postava kápi
Čaroděj			+1	-1				+1
Rytíř	-1	+1					+1	
Víla	+1		-1	+1				
Věštkyňě			-1			+2		
Lukostřelec		-1		+1	+1			

✂ Pečlivě příšery vystříhni

TABULKA 1	Had	Kostlivec	Přízrak	Medvěd	Vlkodlak	Maso- žravka	skřet	Postava v kápi
SÍLA PŘÍŠERY	5	6	6	7	8	9	10	11
ZKUŠE- NOSTI za zabiti	+1	+1	+1	+2	+2	+3	+3	+4

7.
Mezera

10.
Mezera

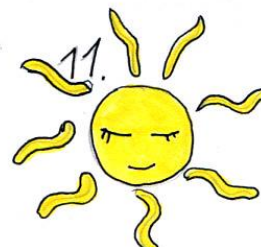
10.

11.

12.

13.

Pokus se odpovědět na otázky z
filmů, které jsou **fantasy**. Znáš
je všechny?

1. Jak se jmenují nejlepší kamarádi **Harryho**
Pottera ? _____

2. Jaký název nese 2. díl filmů **Pán**
prstenů ? _____

3. Jak se jmenuje zvíře, které uteče
Mlokovi Scamanderovi v bance z
filmu **Fantastická zvířata** ?

4. Jaké jméno nese čaroděj, který
vystupuje ve filmu **Hobbit** ?

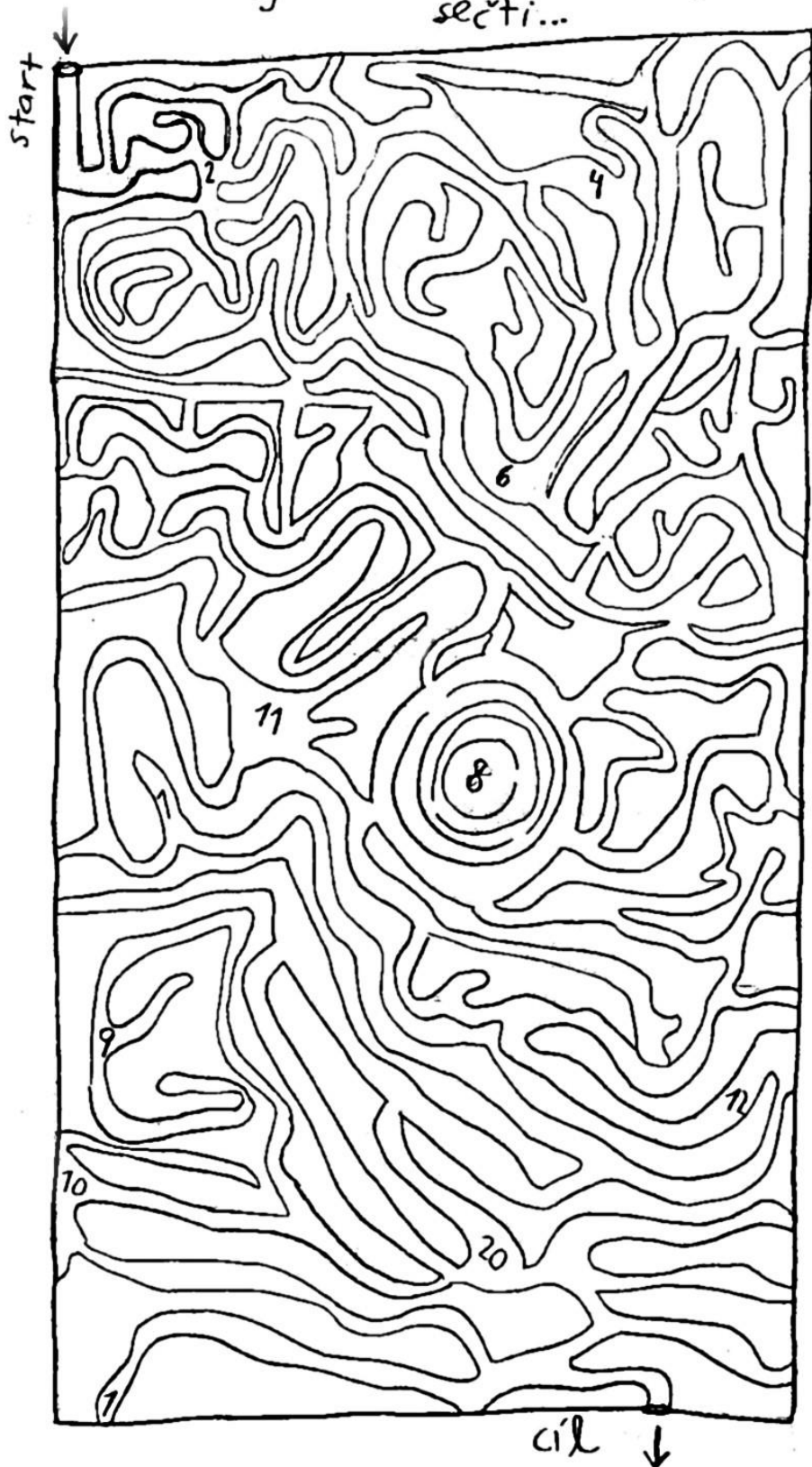
Písmena z zelených
rámečků poskládej
do jednoho

slova: **J. K.** _____ **w** _____ **Á**

Ema

sbírej čísla a nakonci je
sečti...

součet: $_ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _ + _$
 $= _$

STROM PŘÁNÍ.

Strom přání jest daleko ve světě FANTAZIE. Nikdo neví, jak dlouho už stojí, ale jedno je jisté - žádný podobný strom nenaleznete. Zvířata a lidé z okolí se mu za úplňku chodí klanět a mohou si něco přát.

Avšak pouze ten nejvytoužnější sen se může splnit.

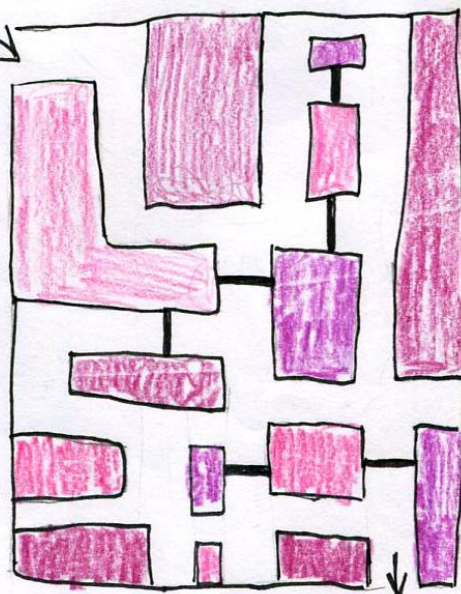
Strom také jednou za rok nese ovoce. Zdejší

lidé ho nazývají

OVOCE ŠTĚSTÍ, které když sníte, tak Vám ve Vašem snu (v noci)

ukáže cestu k opravdovému štěstí.

Pomoz jednorožci se dostat ke stromu přání.

Ema

ČOKOLÁDOVÝ _ _ _

Název tohoto receptu si musíte vyluštit sami.

OSMISMĚRKA

pec, gril, sůl, eidam, čaj, zelí, med

S	P	E	C
G	R	I	L
D	Z	D	E
Č	E	A	S
A	L	M	Ů
J	Í	N	L

BUDETE POTŘEBOVAT

1 šálek šlehačky

1 čokoláda na vaření (150 gramů)

200 gramů mouky

2 vejce

2 lžičky kypřicího prášku do pečiva

100 gramů cukru

PŘÍPRAVA

Smíchejte všechny přísady kromě čokolády a šlehačky.

Rozehřejte čokoládu a přimíchejte ji do misky.

Nakonec přidejte šlehačku a pořádně promíchejte.

Muffinové formy vymažte máslem.

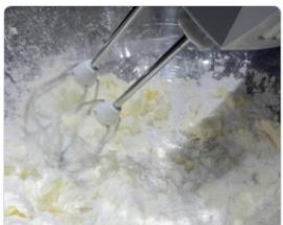
Můžete do nich vložit i papírový košíček.

Těsto naplňte jen do poloviny.

Pečte v troubě na 180 stupňů Celsia 15 až 20 minut.

Vznikne vám dezert, který má uvnitř překvapení!!

A kdo má rád polevy a zdobení, tak smíchejte jednoduše máslo, čokoládu, cukr, šlehačku a začněte zdobit, co vám fantazie dovolí. Nám dovolila toto:

!!BAVTE SE DOMA!!

MÁME RÁDI ZVÍŘATA

PSI

Předchůdci všech plemen psů byli vlci, od těch největších plemen po ty nejmenší. Lidé postupně vyšlechtili rozličná plemena, aby je mohli využívat na různou práci. Mají rozdílnou velikost i vzhled.

Povím vám víc o zlatých retrívrech, protože mám jednu fenku doma a vím o nich víc. V angličtině retrieve znamená přinést a řeknu vám, ta naše nosí všechno. Je to středně velký lovecký pes. Vyšlechtěn byl přímo na aport kachen z vody. Barva srsti je od zlaté až po krémově bílou, i když zlatou mají i povahu. Je to plemeno vhodné do rodiny s dětmi. Je přátelské, nebývá agresivní, má rádo lidi, miluje plavání a vodu, ale pozor, nenechte se zviklat jejich roztomilýma očičkama, když budou prosit pořád o jídlo. Jsou nenasytní. Učí se lehce a nejlépe za nějakou dobrůtku. Pro pamlsek udělají prakticky všechno. Výcvik je u všech pejsků důležitý. Co mu jednou dovolíte, to bude brát, že to smí dělat. Chodíme s tou naší na cvičák, abychom ji naučili, co takový zlatý retriever potřebuje vědět, a my se to učíme s ní.

Se psem je velká sranda, často se s ním smějete. Máte s ním dost pohybu, protože chce pořád ven, a jste odolnější, protože chce ven za každého počasí. Dbejte o to, aby měl pořád misku čisté vody a kvalitní stravu několikrát denně. My jsme té naší koupili nové granule a má po nich jemnější srst, moc jí chutnají.

Naše fenka se jmenuje Melody a je to pro mě splněný sen.

Didi

věk 10 měsíců

pozor štěňátka moc ráda všechno zkoumají a okusují

věk 3 měsíce

Anglická stránka

C	A	R	F	X	C	X
X	N	W	E	A	A	E
N	O	T	T	A	Z	CH
X	L	I	I	X	S	E
E	E	M	X	E	Z	E
E	M	N	E	K	L	S
X	A	D	O	U	X	E

syr

4.

auto

2.

meloun

3.

kočka

my

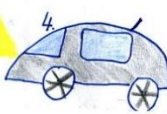
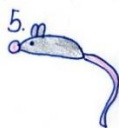
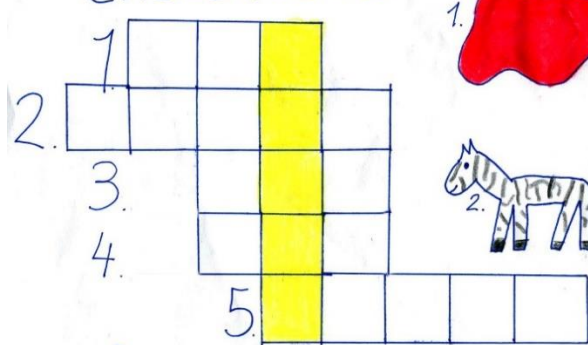
Vyplň políčka se slovy (POZOR ANGLICKY)

TAJENKA: _____

_____!

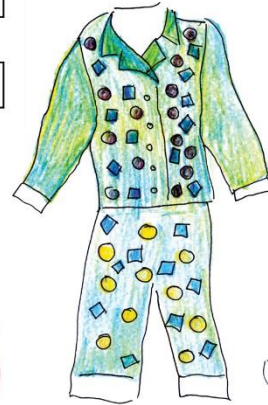
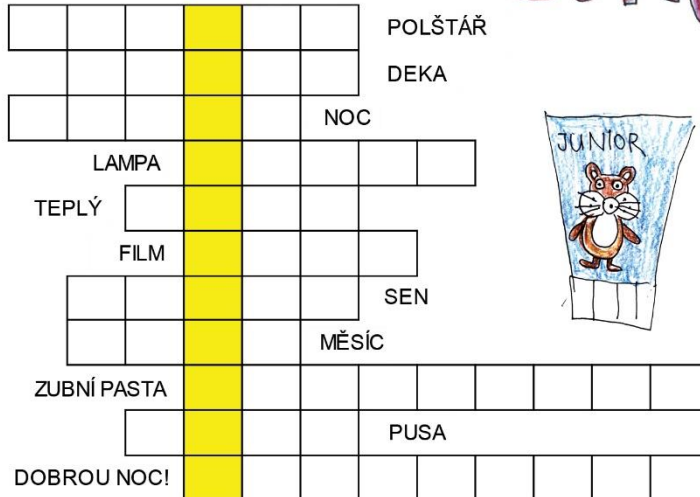
Ema

CROSSWORD

Johy

die deutsche SEITE

E	L	F	E	N	F	E	E	W
A	S	W	C	H	E	I	N	I
D	R	A	C	H	E	N	F	C
E	U	L	E	X	E	H	E	H
I	P	D	U	T	T	O	U	T
S	Z	A	U	B	E	R	E	R
Z	W	E	R	G	E	N	R	L

DRACHEN
EINHORN - EIS - ELFEN - EULE
FEE - FEUER
HEXE
WALD - WICHT
ZAUBERER - ZWERG

LÖSUNGSWORT = ein Märchen der Gebrüder Grimm

Rebe